

סיפורו של הרקדן קרבן התאונה

ארקוד שוב על רגל תותבת!

קונה כרטיס בשורה הראשונה כדי להיות קרוב לשחקנים ולרקדנים. באותם ימים לא אהבתי כלל את הבאלט הקלאסי. הייתי מש' תגע אחרי ריקודים מודרניים.

אני זוכר עד היום שבבית הספר העממי הייתי מארגן כל פעם הצגות עם התלמידים פעם אירגנתי אפילו בפעם קטן. תלמידות אינסטיטוט. לקחתי שלושה ילדים ושלוש ילדות, ועוד ילד אחד שניגן בבאגנו, לקחתי תי איוו מנגינה וחברתיי באלט. המנגינה נשארה טבעה אצלי עד היום. ההצגה זכתה להצלחה גדולה.

אחר כך למדתי בבית הספר לאמנויות ה' במה שבסופיה. שם קיבלתי לראשונה את יסודות הבאלט.

לפני 15 שנה עליתי עם הורי לארץ. עבדתי בתחילה בתור פקיד באנגלו-פלשטינה בנק, עד שהכרתי את מיא ארבטובה. אותה תקופה שרתי במקהלת המלך דוד, הופעתי בקונצרטים גם בתור סוליסט. יש לי קול בריטון לירי.

מיא ארבטובה נתנה לי את יסודות ה' טכניקה הקלאסית. לאחר תקופה קצרה התי' חלתי להופיע עם הלהקה שלה באופרה העממית ובאופרה הישראלית. הופעתי בש' מונה באלטים ואופירות תוך כדי לימודים. הייתי הרקדן הראשון בארץ ממין זכר.

לא יכולתי להמשיך בהופעות אלו. מכיון שהיה עלי לפרנס את אמי. אנחנו גרים יחד בדירה צרה בדרום תל-אביב. אמא חולה ויש צורך לשלם עבור רופאים ותרופות.

התחלתי מופיע בקברטים עם בת זוגי, רקדנית יוגוסלבית, רנה ויוזר. הייתי מחבר בעצמי את הרפרטואר. רקדנו ריקודים מודרניים וגם קלאסיים, כמו קטעים מתוך אגם הברבורים והטילפידים. הופעתי גם ב' קיבוצים ובצבא, אבל קשה היה לחיות מ' הופעות אלו. נסעתי עם בת זוגי לסיבוב קצר באירופה. בתאונה הדרכתי במשך שנה בבית הספר לבאלט שליד האופרה. נאלצתי לחזור לארץ בגלל מחלת אמי.

שיא ההצלחה שלי

ה' כרתי בארץ שתי רקדניות אנגליות והיחד הקמנו להקת ריקוד קטנה. הופע' נו בכל מיני מקומות, במועדוני לילה בתל-אביב ובחיפה. הצלחנו די יפה. אני הייתי הכוריאוגרף. הרקדן והזמר שבלהקה. כי' ניגנו את עצמנו בשם טריאו פלמינגוס. פל-מינגוס — אלה עופות ממשפת החסידה, הנוהגות גם הן לעמוד על רגל אחת. הר' פענו בריקודים כמו לילה באורגס, שחרז' זה, מוכרי-הבנות הקבוניים.

ראת יצחק משיח

עשרה ימים לאחר הניתוח, לאחר שקטעו לי את רגלי השמאלית, בא אלי הרופא עם זוג קביים. שעה ארוכה הסביר לי איך ללכת בהם. אחר כך, כשלקחתי אותם לידיים, החזיקו בי האחיות והשכנים שלא אפול. לא היה צורך בעזרתם. אני עומד על רגל אחת יותר טוב משבעות הקביים. סוף סוף זאת היתה האמנות שלי. בדרך כלל זה לוקח כחודש עד שמתרגלים ללכת בקביים. אבל אני כבר ביום הראשון ירדתי מהמיטה לבד, ואפילו התגלחתי לבד. מה אתם יודעים? זאת היתה הצגה שלמה. לא האמינו לי שאני יכול ללכת לבד. הא' חזת המטפלת בי רצה אחרי לכל מקום, שמא אפול. אבל חוש שווי המשקל עדיין נשאר אצלי.

עבדתי כפקיד בבנק

ר' צייתי לרקוד מיום שהכרתי את ע' מי. אבי היה ספר בסופיה שבבולגריה ואילו לדודי היתה חנות לגטריה באותה עיר. הייתי עובד אצלו בשעות הפנאי כ' עוזר בקופה. כל פעם הוא היה גותן לי בקשיש. הייתי אוסף את הכסף וקונה כר' טיס להצגות תיאטרון או באלט. תמיד הייתי

ל' פני שבוע הביאו לבית החולים, ל' מחלקה בה אני שוכב כעת, ילד בן ארבע. הוא נמחץ עליידי אוטובוס, שכמעט הוריד לו את הרגל. לא קטעו לו אותה, אבל יעבור הרבה זמן עד שיוכל ללכת שוב. אמו של הילד, תושבת באר-שבע, הגיעה לבית החולים ופרצה מיד בבכי היסטרי. לא יכולתי לשאת את בכיה וקראתי לה אלי.

תראי, אמרתי לה, גם אני נפצעתי. הייתי רקדן ועכשיו הורידו לי את הרגל. אני לא בוכה.

חשבתי שזה אולי ירגיע אותה, אבל היא פרצה בבכי גדול עוד יותר. היא הכירה אותי. אמרה שהיא זוכרת אותי מריקודים בכל מיני מקומות. לא היה איכפת לה כבר מהילד שלה. היא בכתה עלי. היא איננה היחידה.

כל יום באים לבקר אותי המון אנשים. אולי 60 איש כל יום. חברים, אמנים וסתם מכירים שזוכרים אותי. יש הרבה כאלה. אני רוקד בארץ כבר חמש עשרה שנים רצופות. רקדתי בהרבה מקומות ויש לי המון מכירים. התפקיד העיקרי שלי הוא לנחם אותם, להסביר להם שלמעשה נשארתי אותו יצחק משיח כמו שהכירו אותי. אולי כושר העבודה שלי נפגם ואבדי, אבל ברוחי נשארת אותי אדם.

ימי הזוהר. יצחק משיח, בקטע מתוך ריקוד אפאשי, בליווי שתי רקדניות. היה זה אחד מעשרות אותם ריקודים משוכללים אותם יצר וביצע בעצמו, בהופעות רבות בכל הארץ.

היה בתכונתו לנסוע לסיבוב באירופה ר' הכל היה כבר מוכן לסיבוב כזה. כן, פנה אלי ג'ורג' וואל, מנהל תיאטרון דורה'טי, והציע לי את תפקיד הרקדן הראשי בהצגה כסף כסף כסף. לא יכולתי לסרב. דחייתי את הנסיעה והשתתפתי בהצגה. אני חושב ש' זה היה שיא הצלחתי.

כשנסתיימה ההצגה, שוב חזרתי לתכניתי לנסוע עם הרקדניות שלי לאירופה. ביום ראשון היינו צריכים להפליג, ונסענו לתגוב זאת במלון תדמור. היה די משעמם. החי' לסנו לנסוע למקום אחר. השעה היתה כבר שעת הצהר' המזוהר שישבו בה עלתה על כביש נתניה, ואני נמנמתי קצת. מה שאירע לאחר מכן אינני יכול לזכור. מצאתי את עצמי בהדסה על מיטה לבנה. ריחפתי ב' משך תשעה ימים בין החיים והמוות. לא רצו לקטוע לי את הרגל, אבל לא היתה כל ברירה אחרת.

אמא לא ידעה כל הזמן שום דבר. אחר הניתוח, אי אפשר היה להעלים זאת יותר. אמא קיבלה את הידיעה כשם שכל אם אחרת היתה מקבלת זאת.

המשבר העיקרי עבר כבר. עוד לא תיכ' ננתי לי את העתיד. אני עוד צעיר, רק בן 30, יתקינו לי פרוטזה. תראו, אני עוד ארקוד עם פרוטזה.

נעשה: כל המכיר את האנשים האלה יודיע עליהם מיד. מחסניהם יוזרמו. מנהלי בתי הספר יגרשום מכותליהם, בעלי בתי-החרושת והסדנאות ילקוים מהעבודה. נגרש אותם מדירותיהם, נחרים אותם... ואם יהיה צור' רך בכך — נמסרם לידי המשטרה הבריטית.

הייפלא, איפוא, אם בסביבה מתניקה כזו מתהלך בטיילת הניבור, שהוא כנראה ה' מחבר עצמו, הנושע קולות ורחשים כדן ד'ארק אף בעברית, האומרים לו: "אתה מן הבחורים. מן הגיבורים, מן המשוחים על ידי האלוהים, לך, איפוא, ככוחר זה. צא למלחמה: אלמוני, עברי, אכזר."

חדש וקריא

מספרים אמריקאים (ערך שלמה וייסמן הוצאת ניומן, 541 עמוד). אנתר' לוגיה מהודרת של הסיפור הקצר בעולם החדש מרבית הסיפורים, שנבחרו בטעם רב רואים אור לראשונה בעברית.

צל ונוגה (רפאל מזרחי, הוצאת עירית טבריה, 126 עמודים). ספר שירים עדי' נים בסגנון רחל על טבריה, הכנרת ופרחים.

ספרים

על אף חילוקי הדעות שעלול הספר לי' עורר בגלל האור בו מוצגים אנשי ההגנה שהמחבר בעצמו אינו יודע מדוע נקראה בפיו אנשי האצ'ל בשם ש'ן-ז'ל, הרי סיפוריו של גשר אכזב הם ספיטס רבוגני של מאורעות והלכי רוח, ודמויותיהם, ה' חיוביות והשליליות.

בימים טרופים אלה. כיצד, למשל, מדבר בכנס תלמידי בתי הספר התיכוניים, איש ההגנה, החבר דוב, על הנושא למען טוהר מחננו:

"אנו, ובמיוחד אתם, הנוער צריכים להי' לחם בכנופיית פורקי העול בכל האמצעים. בשעה שאנו מבליגים על רגשות הנקם ר' שומרים על טוהר נשקנו והופכים דוגמא לעולם במוסרנו הנעלה... לכן איפוא זאת

• שמונה עשר דוקס — 18 חברי אצ'ל בהנהגת המפקד עד אז, אברהם תהומי, ש' עברו להגנה בשנת 1938, תלך הסכמה לה' בלגה.

קו של הנוער בו, מוציאים את רות מק' ליפתה המוגנת והבטוחה. היא מצטרפת ל' מחתרת, מדקלמת ברוח נפעמת את שירו של אורי צבי גרינברג, באזני ילדי אספרה, במסיבה בבית הספר, במקום שירו של צ'ר' ניחובסקי מול פסל אפולו. הנערה הקטנה שאך אתמול קישקשה "אני אוהבת אותך" על ספסלי בני ובנות כיתתה, התבררה ר' נפרדה מחלומות ורודים של ילדות ונעו' רים, עם נפילתו של מדריכה האהוב.

הספר הרגשני איננו יצירה ספרותית, אך דמויותיו הן נערים ונערות נורמליים, בעלי קנאות, אהבות תמימות והתלהבות, נעורים.

חיילים אלמונים
גשר אכזב (דוד א. רקנטי, הוצאת הדר, 216 עמוד). הוא לקט סיפורים בעלי אופי אוטוביוגרפי, אף הוא על המחתרת. שלא כנערות במבחן, אין הוא רגשי, רומנטי או סנטימנטלי. כתיבתו היא גב' רית ומליאת און.

מקור

המחתרת ורות

נערות במבחן (טובה אליצור, הוצאת קר' נ', 186 עמוד). רות, תלמידת ששית בתקר' פת המנדט, היתה בטוהה שהיא ממלאה את כל חובותיה למולדת בזה שהיא "מחור' מת לקרן הקיימת, מדברת עברית וקונה תוצרת הארץ".

בספרה הקטן והתמים למדי, מתארת ה' מחברת את התעוררותה של הנערה, רגי' שוהה לנעשה סביבה.

עוד שלא הגיעה ליצודה האמיתי, האצ'ל, או ברית הלוחמים, כפי שמופיע ארגון ה' מחתרת בספר, היתה רות גימנויסטית אור' פיינית בגלל ההתגברות, על רגישותה ה' המפורות, מריבותיה בבית, עקשנותה והת' לבטוחה בבעיות שאינן קיימות כלל.

היא אוהבת את תלמיד כתתה החרוק, שמואל, אהבה ראשונה עדינה, רגשית ומ' ליאת ציפיה. לא נעדר מן התמונה גם ה' מורה הנערך, הפעם לאנגלית, הנראה גדול מן החיים' בחביבותו והבנתו את תלמידיו. **ילד מול פסל**. המאורעות בישוב וחל-